

PARAULES DE VIDA

MODELS DE SANTEDAT PER ALS JOVES (I)

Isidor Bakanja

En el capítol segon de l'exhortació *Crist viu* (49-63) el papa Francesc recorda el testimoniatge d'alguns joves que en la seua curta existència han viscut un camí de santedat. En les seues vides s'albira com la coherència de la fe dona una fortalesa per a superar les dificultats que humanament sembla increïble, i obri en l'existència horitzons insospitats que l'alliberen de la mediocritat i la comoditat en la qual la majoria de les persones ens instal·lem amb el pas del temps. Entre els que el Papa esmenta he triat tres que ens mostren que l'Evangelí realment viscut és capaç de transformar el cor de joves nascuts en cultures, ambients i condicions socials diferents.

El beat Isidor Bakanja va nàixer en l'actual República Democràtica del Congo en data desconeguda i va morir màrtir en 1909. En la joventut deixa el seu llogaret natal i emigra a diverses ciutats a la cerca de treball. Quan tenia al voltant de 18 anys sent parlar de Jesucrist i comença un camí de conversió que el porta a rebre el Baptisme en 1905. Malgrat que el seu pare i els amics li ho van desaconsellar, perquè coneixien les condicions de vida a les quals eren sotmesos els treballadors de raça negra, va començar a treballar com a servent en una

agència comercial belga, confiant que la fe cristiana dels blancs els portaria a compartir amb ell l'amor i la benevolència d'aquesta religió. Prompte va descobrir que la realitat no era eixa. El sistema de treball estava organitzat de tal manera que afavoria l'explotació, per la qual cosa la crueltat en el tracte era quelcom habitual.

Això no el va portar a decebre's de la seua fe i abandonar l'Església, sinó a oposar-se a les humiliacions que patien ell i els seus companys. És llavors quan comença un camí de sofriment: conscients del valor que per a ell tenia la fe, per venjança li van prohibir assistir a les reunions i

celebracions amb els cristians i els catecúmens. Havia de resar sol i amagat. Li manen llevar-se l'escapulari i els signes cristians que portava, però no obeeix. Va ser assotat brutalment amb un fuet amb claus i tancat en condicions inhumanes. Ajudat pels seus amics aconseguí fugir entre atroços sofriments provocats per les ferides que li havien causat.

Com a conseqüència de tot això la seua salut empitjora ràpidament. Quan estava a punt de morir, el confessor li preguntà si perdonava els qui l'havien perseguit. La seua resposta va ser: «Pare, jo no tinc res contra ell. Aquell blanc m'ha assotat... És clar que en el cel resaré per ell». Uns dies després va morir mentre es trobava en oració.

El testimoniatge del beat Isidor Bakanja ens parla d'una fe incontaminada, viscuda amb una senzillesa i una autenticitat admirables. És la fe d'algú que ha acollit amb tal veritat l'Evangelí que no dubta de Crist malgrat l'anti-testimoni d'aquells als qui ell considerava cristians; d'algú que va voler viure els preceptes evangèlics en tota la seua veritat i radicalitat i a qui eixa fe va donar una fortalesa i una capacitat de perdó impensables.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Convé decidir!

La Lluïsa estudia primer de batxillerat. El curs ha li anat prou bé. Els pares li suggereixen que participi en alguna activitat d'estiu: esportiva, cultural, de servei... Ells s'inclinarien per una d'aquestes darreres, perquè de joves hi havien estat implicats. Ella, es posa a examinar possibilitats. Entra a diverses pàgines web, recorda d'altres de les quals ha sentit parlar o de les que li ha compartit algun amic o amiga, que li ha explicat la seua experiència...

Recull diverses opinions. La tutora del seu curs posa l'accent en la conveniència d'obrir horitzons i en la relació amb altres joves: «Has de triar una experiència enriquidora que t'obri horitzons, que desvetlli les teves actituds més nobles. No pensis només en les teves activitats de vacances. Pensa que les com-

partiràs amb altres joves que esdevindran, de ben segur, els teus nous amics i amigues. Aquesta dimensió de relació és molt important. Has de pensar què hi pots aportar i amb quins objectius hi vas, què pots compartir». En un díptic que presenta diverses possibilitats, llegeix: «És ben cert que aquestes activitats estan pensades amb la intenció que t'ho passis bé. També hi has d'anar, però, amb l'actitud d'establir noves relacions, fer noves amistats, conèixer altres contrades, adquirir destreses i hàbits socials... Darrere hi ha un plantejament important: la voluntat de prendre una iniciativa a partir d'un interès personal, però amb el desig que esdevingui una possibilitat de creixement personal i, alhora, amb una projecció vers els altres que generi amistat; compartir projectes, servei conjunt...»

Els pares li fan avinent que ells sempre havien participat en propostes de servei des de la fe, i la seva concreció a servir i estimar —les colònies—, que organitzava la seva parròquia. Va ser on es van conèixer i on van aprofundir i enfortir la seua fe des del servei, les pregàries del matí i de la nit amb els infants, i les dels monitors, en acabar la reunió, després de les activitats del dia, quan els infants ja dormien, i les eucaristies del diumenge. La Lluïsa té molt bon record de les colònies i dels seus monitors i monitores. Aquest any hi podria fer d'ajudant i el curs vinent fer la formació de monitora.

«Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10).

Convé prendre una decisió!

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

MODELOS DE SANTIDAD
PARA LOS JÓVENES (I)

Isidoro Bakanja

En el capítulo segundo de la exhortación *Cristo vive* (49-63) el papa Francisco recuerda el testimonio de algunos jóvenes que en su corta existencia han vivido un camino de santidad. En sus vidas se vislumbra cómo la coherencia de la fe da una fortaleza para superar las dificultades que humanamente parece increíble, y abre en la existencia horizontes insospechados que la liberan de la mediocridad y la comodidad en la que la mayoría de las personas nos instalamos con el paso del tiempo. Entre los que el Papa menciona he escogido tres que nos muestran que el Evangelio realmente vivido es capaz de transformar el corazón de jóvenes nacidos en culturas, ambientes y condiciones sociales distintas.

El beato Isidoro Bakanja nació en la actual República Democrática del Congo en fecha desconocida y murió mártir en 1909. En su juventud dejó su aldea natal y emigró a diversas ciudades en busca de trabajo. Cuando tenía alrededor de 18 años oyó hablar de Jesucristo y comenzó un camino de conversión que le llevó a recibir el Bautismo en 1905. A pesar de que su padre y sus amigos se lo desaconsejaron, porque conocían las condiciones de vida a las que eran sometidos los trabajadores de raza negra, comenzó a trabajar como sirviente en una agencia comercial belga, confiando en que la fe cristiana de los blancos les llevaría a compartir con él el amor y la benevolencia de esta religión. Pronto descubrió que la realidad no era esa. El sistema de trabajo estaba organizado de tal modo que favorecía la explotación, por lo que la crueldad en el trato era algo habitual.

Esto no le llevó a decepcionarse de su fe y abandonar la Iglesia, sino a oponerse a las humillaciones que sufrían él y sus compañeros. Es entonces cuando comienza un camino de sufrimiento: conscientes del valor que para él tenía la fe, por venganza le prohibieron asistir a las reuniones y celebraciones con los cristianos y los catecúmenos. Tenía que rezar solo y a escondidas. Le ordenan quitarse el escapulario y los signos cristianos que llevaba, pero no obedece. Fue azotado brutalmente con un látigo con clavos y encerrado en condiciones inhumanas. Ayudado por sus amigos logró huir entre atroces sufrimientos provocados por las heridas que le habían causado.

Como consecuencia de todo esto su salud empeoró rápidamente. Cuando estaba a punto de morir, el confesor le preguntó si perdonaba a quienes le habían perseguido. Su respuesta fue: «Padre, yo no tengo nada contra él. Aquel blanco me ha azotado... Está claro que en el cielo rezaré por él». Unos días después falleció mientras se encontraba en oración.

El testimonio del beato Isidoro Bakanja nos habla de una fe incontaminada, vivida con una sencillez y una autenticidad admirables. Es la fe de alguien que ha acogido con tal verdad el Evangelio que no duda de Cristo a pesar del anti-testimonio de aquellos a quienes él consideraba cristianos; de alguien que quiso vivir los preceptos evangélicos en toda su verdad y radicalidad y a quien esa fe dio una fortaleza y capacidad de perdón impenables.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Reunió d'arxiprestes i delegats al Seminari

Resant Tèrcia començà el dia 30 de maig al Seminari la reunió d'arxiprestes i delegats, presidida pel Sr. Bisbe. En la salutació recordà la importància d'aquestes reunions per a una pastoral de conjunt segons les *Orientacions Pastorals per a créixer en la comunió diocesana*.

Els arxiprestes a nivell territorial i els delegats en el sectorial van revisar el curs pastoral 2018-2019 segons l'agenda diocesana, destacant el seguiment de les «24 ho-

res per al Senyor», iniciativa del papa Francesc, que s'està vivint amb prou èxit. També es valorà el gran treball de les delegacions com Catequesi, Joventut i Família, més enllà de l'èxit o no dels seus projectes.

En les propostes per a la programació pastoral del curs 2019-2020 es van subratllar les prioritats. La principal novetat és la iniciativa papal de l'Octubre Missioner Extraordinari. El delegat de Missions informà abastament

de la programació per a cada setmana del mes, amb memòria especial dels missioners màrtirs del nostre bisbat: beat Jacint Orfanell, sant Pere Màrtir Sans i sant Francesc Gil de Federich; així com de la iniciativa dels bisbats amb seu a Catalunya d'un «Tren Missioner» des de Monistrol fins a Montserrat, amb catequistes i familiars, adreçat als xiquets/es a partir dels 9 anys. També el delegat de Càritas presentà el *2n Pla estratègic de Càritas* que ja s'està treballant.

El Sr. Bisbe urgí els assistents a preparar amb temps les accions diocesanes, comunicant-ho aviat al vicari general per coordinar les iniciatives diocesanes.

Compartint el dinar es posà punt final a la reunió.

José-Luis Arín Roig
Vicari general

Jesucrist Gran Sacerdot

El dia 3 de maig vam celebrar al Seminari diocesà de Tortosa les dues grans festes sacerdotals que s'escauen en el mes de maig: la festa de Jesucrist Gran Sacerdot i el patronatge de Sant Joan d'Àvila. Com cada any, la celebració s'emmarca en un matí de trobada amb tots els preveres i diaques de la diòcesi per celebrar junts.

La jornada va començar amb una conferència sobre sant Joan d'Àvila, de Francisco Javier Díaz Lorige, prevere de la diòcesi de Jaén. El ponent ens va convidar a revalorar la figura d'aquest sant prevere i descobrir els elements de la seva vida que ens poden ajudar avui a viure amb més entusiasme el ministeri.

Seguidament, vam celebrar l'Eucaristia, on vam tenir el goig de viure el conferiment de l'acolitat al nostre company Christian Pinto. Va ser un moment emotiu per a tots, especialment per als seminaristes. Sempre és un motiu de joia veure com un company fa un pas important cap a aquest camí de

consagració definitiva al servei de l'Església i del món com a capellà.

Finalment, vam dinar plegats i vam concloure així un matí de trobada i d'alegria que, sens dubte, ens va impulsar a tots a viure amb més entusiasme la nostra vocació.

Santi Martínez Alonso
Seminarista

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Verge del Sant Rosari, ajuda'ns a ser un sol cor i una sola ànima, poble sant de camí cap a la pàtria del Cel» (8 de maig).

@Pontifex: «Són necessaris evangelitzadors apassionats i creatius» (9 de maig).

@Pontifex: «Si vivim com fills de Déu i ens deixem guiar per l'Esperit Sant, fem

el bé també a la creació» (9 de maig).

@Pontifex: «Demanem avui la gràcia de la docilitat a la veu del Senyor i del cor obert al Senyor; la gràcia de no tenir por de fer coses grans, i la delicadesa de tenir cura de les coses petites» (10 de maig).

Aniversari de la Dedicació de la Catedral de Tortosa

El dia 7 de juny se celebrà el 422è aniversari de la Dedicació de la Catedral de Tortosa, consagrada pel bisbe Gaspar Punter el 8 de juny de 1597. Avui és un dia d'acció de gràcies del poble de Déu que pelegrina.

El Sr. Bisbe, en l'homília, recordà que aquesta festa ens porta al cami-

nar de la història del nostre poble. Han passat molts segles per poder veure la catedral com la veiem avui, tot i que encara no està acabada. L'Església sempre és en construcció.

Tots nosaltres formem part en la seua construcció, som pedres vives

d'aquest temple i anem construint-lo al llarg de la nostra vida.

Donem gràcies al Senyor pels 422è anys de la Dedicació de la Catedral, lloc de trobada i de pregària de la gran família diocesana.

Maria Joana Querol Beltrán

Final del mes de Maria

El divendres 31 de maig vam tenir a la parròquia el final del mes de Maria, amb el res del Sant Rosari i l'Eucaristia presidida i predicada per Mn. Ramon Labernié.

Vam acabar el mes encomanant-nos a la Mare del Cel en la festa de la Visitació.

Mn. Joan Guerola

XXVII Trobada diocesana de Vida Creixent

L'1 de juny ens vam aplegar a la Parròquia Mare de Déu dels Àngels de Tortosa per celebrar la trobada de fi de curs de Vida Creixent. Ens acompanyà la coordinadora diocesana, el consiliari i el rector de la parròquia.

Mn. Bajo inicià la xerrada sobre el tema: «Sereu els meus testimonis en el segle XX: Temps de l'Església, temps del testimoni». Centrà l'exposició en el temari que els grups havíem treballat al llarg del curs, remarcant quatre apartats:

1. El segle XX, el segle de la nostra joventut espiritual-religiosa.
2. Testimonis del segle XX que ens poden ajudar en el nostre camí de creixença i esperonament de la nostra fe.
3. Onze testimonis que ajuden a créixer a les persones de Vida Creixent.

4. El goig de viure, compartir i esperar essent testimoni de Jesucrist de Vida Creixent en el segle XXI.

Van celebrar l'Eucaristia els dos mossens: Mn. Bajo, en la monició d'entrada donà gràcies al Senyor per aquest curs que s'acaba i per tot el que ens hem ajudat en un clima de germanor.

Després vam compartir un dinar de germanor, amb una bona estona de sobretaula i amb el goig d'haver-nos retrobat un any més. Que malgrat les nostres limitacions, siguem instruments del Senyor dins les nostres famílies i comunitats parroquials. Fins al proper curs, si a Déu plau.

Maria Joana Querol Beltrán
Vice-coordinadora diocesana de Vida Creixent

AGENDA

- Del 17 al 19. Conferència Episcopal Tarraconense.
- Dissabte 20. Ascó, a les 20 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.;

santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforsa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Mojà.

20. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setmana) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere caputxi i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, verge.

Diumenge XV de durant l'any (C)

COMENTARI

Ser bons samaritans

El bon samarità (1838), de Pelegrí Clavé. Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (Barcelona)

És molt coneguda la paràbola de l'evangeli d'avui, la del bon samarità. Un mestre de la llei pregunta a Jesús: *Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?* Jesús li respon: *Què hi ha escrit a la Llei?* El mestre de la llei ho sap molt bé: *Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament i estima els altres com a tu mateix.* Aquesta resposta coincideix en part amb el que hem escoltat a la primera lectura: *Et convertiràs al Senyor el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima.* Jesús li diu: *Fes-ho així i viuràs.* No es tracta de saber, sinó de fer. Estimar Déu amb totes les forces, amb tot el cor i amb tota l'ànima és fonamental però també estimar els germans. Però l'escriba vol saber més: *Qui són aquests altres?* I la resposta de Jesús és la paràbola del bon samarità. *Un home caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort.* I davant d'aquest ferit passen tres persones: un sacerdot, un levita (ajudant del temple) i un samarità que, com sabem, no es feien amb els jueus. Els dos primers passen de llarg. Per què? No ho sabem. Potser perquè aquell home podia ser un cadàver i llavors es tornarien impurs per a oficiar en el temple. En tot cas, no fan res. En canvi el samarità: *Se'n compadí, li embenà les ferides, el pujà a la pròpia cavalcadura i el duqué a l'hostal i se'n ocupà, de tal manera que pagarà totes les despeses d'aquest ferit.* Qui va saber veure l'altre que hem d'estimar en l'home caigut en mans de lladres? La resposta és clara: *El qui se'n va compadir.* I Jesús *imatge del Déu invisible, cap del cos de l'Església* (com diu Pau) li contesta: *Doncs tu fes igual.* No hi valen excuses del culte, ni val només saber les coses. El veritable culte és tenir cura de qualsevol persona necessitada o ferida, sigui desconeguda o fins i tot enemiga. Hi ha molta gent que espera que l'Església, que nosaltres siguem bons samaritans.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, soc un pobre sofredent.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se'n anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagin fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas».

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida». Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y, montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».